

תת"ע 1926/02/17 - מדינת ישראל נגד קורן רוני

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1926-02-17 מדינת ישראל נ' קורן רוני
לפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אקסול

המאשימה

נגד

קורן רוני

הנאשם

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 21.1.17, הזמנה לדין וכתב אישום, בגין נהיגה במהירות מופרזת, עבירה על תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, לאחר שנהג ברכב במהירות של 142 קמ"ש (אחרי הפחתה), בדרך מהירה בה המהירות המותרת הנה 90 קמ"ש.

המדידה בוצעה באמצעות מד מהירות לייזר מדגם UltraLyte (להלן - ממל"ז).

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "מהיום הראשון שלחתי בקשות חוזרות לבית המשפט ולתביעות, יש פסול בהתנהלות התביעות והמשטרה, מדובר בטעות. טענתי וחזרתי, היו גם ראיות לטובתי, התביעות לא פעלו ולא רצו להגיע לחקר האמת".

ביום 6.6.17, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו ע"ת 1 - רס"ר אדיר קדוש, מפעיל מכשיר הממל"ז ועורך הדו"ח, מטעמו הוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 נספח הפעלה, שסומן ת/2 ומזכר, שסומן ת/3 וכן, העידה ע"ת 2 - המתנדבת ציפי כהן, מטעמה הוגש מזכר, שסומן ת/7.

כמו כן, הוגשו יומן הפעלה, שסומן ת/4, טופס ביקורת תקופתית, שסומן ת/5 ותעודת עובד ציבור בהקשר לבדיקה תקופתית, שסומנה ת/6.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 21.1.17, בסמוך לשעה 01:00, נהג הנאשם ברכב בכביש מספר 20, בנתיב הרביעי מימין, מבין 4 נתיבים ומכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו בסמוך לק"מ 24, נמדד רכבו, על ידי ע"ת 1, באמצעות מכשיר ממל"ז מספר UX024855 וממרחק של 155.1 מטרים, כאשר הוא נוסע במהירות של 147 קמ"ש (לפני הפחתה), העולה על המהירות המותרת במקום, שהנה 90 קמ"ש.

העד החל בנסיעה אחרי הרכב, תוך הדלקת אורות כחולים והבחין כי הרכב מאט, אך ממשיך נסיעתו וסוטה לנתיבי הנסיעה מימין. העד המשיך בנסיעה אחרי הרכב וכאשר נסע במקביל אליו, הורה לנאשם, באמצעות מערכת הכריזה, לעצור את הרכב בשול ימין.

העד הראה לנאשם את מכשיר הממל"ז ובו נתוני המדידה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אני שוטר, אני עובד במחוז פה. ככה לא עושים לשוטרים. יא גועל נפש, אל תדאג".

הנאשם לא כפר בתקינות מכשיר הממל"ז וכן, הסכים כי עד התביעה הנו בעל ההסמכה הנדרשת למכשיר הממל"ז שבנדון.

העד נשאל מדוע לא עבד עם אתה, כנדרש בנוהל בטיחות להפעלת ממל"ז, שהוגש מטעם הנאשם וסומן נ/8 והשיב, כי "הרגיש לנכון לא להשתמש באתת" והוסיף, כי אין מדובר בדו"ח ראשון או אחרון, בו פעל באותו אופן.

העד נשאל והשיב כי זיהה פנסי "קסנון" ברכב הנאכף, כפי שציין בדו"ח.

העד נשאל והשיב כי לא ציין היכן בדיוק עצר את רכב הנאשם, אך כפי שציין וגם לזיכרונו, זה היה במרחק ממקום האכיפה, שכן, הנאשם ניסה להתחמק מניידת המשטרה.

העד נשאל מדוע ערך מזכר, נוסף על הדו"ח והאם עשה זאת לבקשת התביעה והשיב כי מדובר ביוזמה שלו וכי אי שלא פנה אליו, בבקשה שיערוך מזכר או שיורה למתנדבת, ע"ת 2, לערוך מזכר.

העד נשאל לגבי מצב התנועה בכביש והשיב כי התנועה הייתה דלילה וכי רכב הנאשם, היה יחיד מסוגו אותה עת.

ע"ת 2 מסרה כי ערכה את המזכר, שכן הייתה לצדו של ע"ת 1 בזמן האכיפה, אך אינה מוסמכת להתייחס לעבירה גופה וכן, ציינה כי הבחינה שהעד הראה לנאשם את נתוני המדידה, בצג המכשיר.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד והוגשו המסמכים הבאים:

1/4 - מפרט רכב מסוג קיה סורנטו, נ/2 - חשבונית מ"אריה שירותי חשמל", נ/3 - מכתב מחברת "דלק מוטורס", נ/4 - אישור על ביצוע מבחן שנתי, נ/5 - מפרט רכב מזדה שנתון מתקדם, נ/6 - מחשבון נתוני מרחק, מהירות וזמן, נ/7 - חלק מתוך נוהל משטרתי שכותרתו: "נוהל הפעלת ממל"ז מסוג UltraLyte 20-20" (להלן - נוהל הפעלה), נ/8 - נוהל משטרתי שכותרתו: "נוהל בטיחות בהפעלת ממל"ז מסוג UltraLyte 20-20" (להלן - נוהל בטיחות), נ/9 - מכתב הנאשם.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך לא במהירות הנטענת.

לשיטתו, לא הבין תחילה שהניידת שנסעה אחריו, מסמנת לו לעצור ורק לאחר שעקפה אותו וגרמה לו להאט, עצר רכבו בשול הכביש.

הנאשם טען, כי אין ברכבו פנסי "קסנון", כפי ציין העד והדבר מהווה תימוכין לטענתו, כי מדובר בטעות בזיהוי הרכב העבריין.

עוד טען הנאשם, כי אם היה נהוג במהירות הנטענת, הרי שניידת המשטרה, לא יכלה להשיגו.

הנאשם נחקר והשיב כי אינו זוכר באיזה נתיב נסע ואישר כי נאלץ לסטות הצידה ולעצור, אחרי שהניידת עקפה את רכבו.

הנאשם נשאל והשיב כי המהירות המותרת במקום, הנה 100 או 110 קמ"ש ואישר כי לא ידע שהנה 90 קמ"ש.

לשאלות בית המשפט, השיב הנאשם כי הוא בדרך כלל נהוג במקום במהירות 100-110 קמ"ש, אינו יודע באיזו מהירות נהג כאשר רכבו נאכף על ידי העד, אך לא נהג במהירות של 140 קמ"ש.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, לא השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי רכב הנאשם הוא שעבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. העד הדגיש פעמיים, כי ברכב הנמדד, היו מותקנים פנסי "קסנון" ואילו הנאשם טען בתוקף, כי ברכבו לא מותקנים פנסים מסוג זה ואף המציא ראיות לכך, שאף שמשקלן אינו משמעותי, שכן לא נתמכו בעדות כלשהי, הרי שיש בהן לפחות משום "ראשית ראיה" לתמיכה בגרסתו.
 2. לא התרשמתי מהנאשם, כמי שמסוגל היה לפרק את הפנסים, לו היו מותקנים ברכבו, לאחר האירוע נשוא הדו"ח, רק על מנת להציג מצג שווא בפני בית המשפט.
 3. על פי נוהל הבטיחות שהגיש הנאשם, נ/8, נדרש מפעיל ממל"ז, המבצע אכיפה בלילה, בכביש בין שני נתיבים ומעלה, להסתייע באתר - ראה עמוד 5 לנוהל, סעיף 6.
- עסקינן בכביש ובו 4 נתיבים, בשעה 01:00 ולכן, לא תיתכן מחלוקת כי עד התביעה נדרש, על פי הנוהל המשטרתי,

להסתייע באתת בעת ביצוע האכיפה ותשובות העד לשאלות בהקשר זה, במהלך החקירה הנגדית, הנן בלתי הולמות וזאת בלשון המעטה. העד, כשוטר במשטרת ישראל, נדרש למלא אחר נהלי המשטרה במלואם, מקום בו לא ניתן לו שיקול דעת כיצד לפעול ותחושתו הסובייקטיבית, אינה רלוונטית כלל ועיקר. מכאן, שהעד חרג מהנוהל המשטרתי, עת ביצע אכיפה במועד העבירה.

3. הנאשם עמד על גרסתו ועדותו בבית המשפט, עשתה עלי רושם אמין ביותר, שכן השיב תשובות כנות לשאלות אותן נשאל ולא נראה היה כי הוא מנסה להתאים או לשנות את גרסתו, להליך בו נמצא.

4. מכל האמור לעיל, ייתכן והעד שגה בזיהוי הרכב העבריין, כפי שטען הנאשם ולכל הפחות, עלה בידי הנאשם לעורר ספק סביר באשר לזיהוי הרכב.

לאור כל האמור לעיל, הנני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ד תמוז תשע"ז, 18 יולי 2017, במעמד הצדדים